

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Milana Taubera a Mgr. Gabriely Bašné ve věci

žalobce: **N. T. T.**
zastoupen obecným zmocněncem: L. T. P.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

1. Žalobou podanou dne 18. 12. 2017 u soudu se žalobce domáhá ochrany proti nečinnosti žalovaného, která má spočívat v tom, že nerozhodl o jeho žádosti ze dne 1. 11. 2016 o zaměstnaneckou kartu, kterou žalobce podal u Velvyslanectví České republiky v Hanoji (dále též „velvyslanectví“ nebo „zastupitelský úřad“).
2. Žalobce uvádí, že se dne 2. 11. 2016 osobně dostavil na velvyslanectví, aby podal žádost o zaměstnaneckou kartu. Předtím se mnohokrát marně pokoušel získat termín k návštěvě v systému Visapoint. Vzhledem k tomu, že se nemohl v systému registrovat, podal žádost osobně na velvyslanectví v souladu se všemi požadavky zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „cizinecký zákon“), avšak bez registrace, která nebyla splnitelná.
3. Zaměstnanec velvyslanectví odmítl podávanou žádost převzít s tím, že nebudou přijímáni žadatelé bez registrace v systému Visapoint. Žalobce konstatuje, že i tak byla žádost podána v souladu s § 169 odst. 16 cizineckého zákona. Zaměstnanec měl možnost se s žádostí objektivně seznámit už v momentě, kdy mu byla osobně předávána, její doručení však vědomě zmařil tím, že ji nepřevzal. Žalobce tak doručil žádost v souladu s § 570 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, a rozsudkem Nejvyššího soudu sp. zn. 23 Cdo 2926/2009.
4. Žalobce dále uvádí, že „se pokusil téhož dne 19. 9. 2016“ podat písemnou stížnost proti postupu uvedeného zaměstnance, přičemž ke stížnosti přiložil i žádost. I přijetí této stížnosti s přílohami však bylo zaměstnancem pracujícím na podatelně velvyslanectví odmítnuto, což žalobce považuje za rozporné se základními zásadami správního řízení a právem na podání stížnosti v § 175 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Na základě toho žalobce zaslal velvyslanectví stížnost s žádostí dne 2. 11. 2016 doporučeně poštou. Přijetí poštovní záсылky však velvyslanectví zmařilo, neboť odmítlo poštu převzít. V souladu s ustanoveními zákona o doručování písemností tak došlo k uplatnění právní domněnky doručení písemnosti z důvodu jejího odepření. Žalobce se domnívá, že mu nebylo umožněno osobní podání žádosti lidsky důstojným způsobem v přiměřeném čase.
5. Žalobce dále uvádí, že vyčerpал dostupné prostředky ochrany, neboť dne 22. 9. 2017 podal návrh na uplatnění opatření proti nečinnosti ve věci žádosti o zaměstnaneckou kartu, kterou adresoval Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců. Komise však usnesením ze dne 6. 11. 2017, č. j. MV-112863-4/SO-2017, návrhu nevyhověla, přestože byla seznámena se skutkovými okolnostmi případu a žalobce poukázal na zahájení řízení v souladu s rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu.
6. Žalobce shrnuje, že v dané věci došlo k zahájení řízení, které je však stíženo nepřijatelnými průtahy a nečinností žalovaného. Žalobce proto žádá soud, aby rozhodl tak, že žalovaný je povinen vydat do 60 dnů od právní moci rozsudku rozhodnutí o žádosti žalobce „ze dne 19. 9. 2016“ o vydání zaměstnanecké karty, a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.
7. Ve vyjádření ze dne 10. 4. 2018 žalovaný uvádí, že na základě šetření v elektronických evidencích zjistil, že k osobě žalobce nevede žádné správní řízení, které by se týkalo jeho jakékoli žádosti o povolení pobytu na území České republiky. Žalovaný není správním orgánem, který by byl příslušný pro přijetí žádosti, která měla být cizincem podána na zastupitelském úřadu. Odpovědnost za přijetí žádosti a její následné postoupení

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

žalovanému nese zastupitelský úřad, jehož případná pochybení je nutné řešit s ním nebo s jeho nadřízeným orgánem.

8. Žalovaný uvádí, že pokud jde o žádosti o pobytová oprávnění podávané v zahraniční, je příslušný dle § 165 písm. j) a n) cizineckého zákona pouze k tomu, aby o nich rozhodoval. Nepřijalo-li velvyslanectví žádost žalobce a nepostoupilo-li ji žalovanému k rozhodnutí, nemůže o ní žalovaný vést řízení. Žalovaný deklaruje, že se předmětná žádost žádným způsobem nedostala do jeho dispozice, a proto nemůže být odpovědný za žalovanou nečinnost. Proto neexistuje na straně žalovaného ani žádný spisový materiál. Podle názoru žalovaného se měl žalobce bránit proti postupu velvyslanectví například žalobou na ochranu před nezákonným zásahem.
9. Žalovaný uvádí, že nemůže být nečinný, pokud nebylo zahájeno řízení, v němž by mohl být nečinný. Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu zamítl, pokud ji jako opožděně podanou neodmítne.
10. V replce ze dne 2. 5. 2018 žalobce opakuje svá žalobní tvrzení a argumenty a dodává, že žádost podával v době, kdy systém Visapoint byl dlouhodobě nefunkční, jak vyplývá ze závěrů pracovníků Kanceláře veřejného ochránce práv i například rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10 Azs 153/2016. Žalobce přikládá výsledky monitoringu funkčnosti systému Visapoint od 1. 8. 2016 do 31. 5. 2017.
11. Pokud žalovaný neeviduje žádný spisový materiál, je to v důsledku toho, že velvyslanectví odmítlo žádost spolu se stížností převzít a to i přesto, že mu bylo podání zasláno doporučeně prostřednictvím vietnamské pošty. Nepřevzetí pošty považuje žalobce za rozporné s § 2 a § 6 odst. 4 správního řádu a jedná se o odepření práva na přístup k zastupitelskému orgánu, které spadá pod právo na spravedlivý proces dle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Žalobce zastává názor, že velvyslanectví nepřebíralo poštu záměrně s tím, že tak mohlo činit v reakci na judikaturu Nejvyššího správního soudu.
12. Žalobce se také domnívá, že by žalovaný měl mít o jeho žádosti informaci, neboť se dostala do dispozice Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců v momentě, kdy žalobce navrhl přijetí opatření proti nečinnosti. Žalobce dále uvádí, že žádost zaslal spolu se stížností dne 22. 5. 2017 také Ministerstvu zahraničních věcí, které ji převzalo. Žalobce tak má za to, že řízení o jeho zaměstnanecké kartě bylo řádně zahájeno na základě neoprávněného odmítnutí doporučeně zaslání podání a dále na základě přijetí žádosti ze strany Ministerstva zahraničních věcí.

II.

Posouzení žaloby

13. Městský soud v Praze nejprve přezkoumal podmínky pro řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu a shledal, že žaloba byla dne 18. 12. 2017 podána včas, neboť byla podána ve lhůtě jednoho roku ode dne, kdy ve věci, v níž se žalobce domáhá ochrany, měla marně proběhnout lhůta stanovená pro vydání rozhodnutí [§ 80 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Roční lhůta k podání žaloby mohla začít běžet nejdříve od 2. 1. 2017, protože tehdy uplynula dle § 169 odst. 1 písm. h) cizineckého zákona, ve znění účinném do 14. 8. 2017, ve spojení s přechodným ustanovením v čl. II odst. 1 zákona č. 222/2017 Sb., lhůta 60 dní k vydání rozhodnutí o podané žádosti o zaměstnaneckou kartu. Přitom tato lhůta pro vydání správního Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

rozhodnutí mohla začít běžet od chvíle, kdy se žalobce pokusil doručit velvyslanectví svoji žádost, tedy nejdříve od 2. 11. 2016, kdy žalobce podal podle žalobních tvrzení svoji žádost k poštovní přepravě.

14. Zároveň žalobce bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti (§ 79 odst. 1 s. ř. s.), když komise usnesením ze dne 6. 11. 2017, č. j. MV-112876-4/SO-2017, nevyhověla jeho žádosti o přijetí opatření proti nečinnosti žalovaného ve věci řízení o uvedené žádosti.
15. Soud přezkoumal tvrzenou nečinnost žalovaného a vycházel přitom ze zjištěného skutkového stavu, který tu byl ke dni tohoto rozhodnutí soudu (§ 81 odst. 1 zákona s. ř. s.).
16. Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, protože žádná ze stran s takovým postupem nevyjádřila nesouhlas.
17. Žaloba není důvodná.
18. Při posuzování věci soud vycházel z těchto shromážděných podkladů, které jsou součástí soudního spisu:
 - Formulář žádosti o zaměstnaneckou kartu; žádost je datovaná ke dni 1. 11. 2016.
 - Stížnost ze dne 4. 11. 2016, která je adresována velvyslanectví. Žalobce si v ní stěžuje na to, že mu dne 2. 11. 2016 nebylo umožněno osobně podat žádost o zaměstnaneckou kartu ani stížnost proti takovému postupu.
 - Fotografie vyplněného vietnamského podacího lístku. Na straně odesílatele je uveden současný zástupce žalobce a na straně adresáta je uvedena vedoucí konzulárního oddělení O. Ch., 13 Chu Van An, Ha Noi, Vietnam.
 - Výtisk elektronického záznamu sledování zásilky dopravované vietnamským poštovním doručovatelem Viettel Post evidované pod č. 397755501 (dále též „dodejka“). Dodejka je ve vietnamštině a doplněna několika anglickými vysvětlivkami. Podle vysvětlivek byla zásilka dne 4. 11. 2016 podána v Phuong Liet – Ha Noi, dále jsou popsány jednotlivá přeložení zásilky a nakonec zásilka byla dne 9. 11. 2016 opět dodána (vrácena) do Phuong Liet – Ha Noi.
 - Usnesením ze dne 6. 11. 2017, č. j. MV-112876-4/SO-2017, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců rozhodla o návrhu žalobce na vydání opatření proti nečinnosti tak, že mu nevyhovuje, neboť nebylo vedené žádné řízení o pobytu. Ze zprávy zastupitelského úřadu dle Komise vyplynulo, že žádná žádost ani stížnost, která by se týkala žalobce, nebyla na zastupitelském úřadě podána.
 - Žádost ze dne 10. 4. 2017 adresovaná Ministerstvu zahraničních věcí o přešetření způsobu vyřízení stížnosti velvyslanectvím.
 - Fotografie českého podacího lístku k zásilce podacího čísla RR830358178CZ, podle něhož je odesílatelem aktuální zástupce žalobce a adresátem Ministerstvo zahraniční věcí. Na lístku je záznam pošty o jeho podání dne 22. 5. 2017.
 - Vyjádření Ministerstva zahraničních věcí ze dne 5. 9. 2018, č. j. 311771-1/2018-VO, které bylo zasláno k soudní výzvě. Ministerstvo zejména uvádí, že žalobce se měl dostavit na velvyslanectví dne 2. 11. 2016, což byla středa a úřední den stanovený pro žadatele o dlouhodobá víza. Žalobce si buď mohl sjednat schůzku prostřednictvím

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

systému Visapoint, nebo se zařadit do omezené „živé“ fronty, jež fungovala od 25. 10. 2016 v úterý a ve čtvrtek od 11 do 12 hodin. Ministerstvo dále uvedlo, že neneviduje, že by mu byla doručena stížnost ze dne 10. 4. 2017. Rovněž sdělilo, že ani zastupitelský úřad ve věci neneviduje žádné písemné podklady. Ministerstvo konstatovalo, že zásilky určené velvyslanectví a doručované poštovním doručovatelem velvyslanectví nikdy neodmítalo přijmout. Pokud nějaké zásilky doručovala osoba, která se za poštovní doručovatele jen vydávala, zásilky byly několikrát odmítnuty. Byl-li za adresáta označen na prvním místě vedoucí konzulárního oddělení, mohla být zásilka odmítnuta také z protikorupčních důvodů. Vedoucí konzulárního oddělení si na zastupitelský úřad nenechává zasílat soukromou korespondenci a nevyžádané zásilky pochybného charakteru si v takových případech od neznámých osob nepřebírá. Ministerstvo uzavírá, že mohlo dojít k odmítnutí několika zásilek, ale bylo to v situacích, kdy měl zastupitelský úřad důvodné podezření na podvodné jednání.

19. Mezi stranami je sporná především skutková otázka, zda se žalobci podařilo dostat svou žádost do dispozice velvyslanectví, případně ji velvyslanectví odmítlo převzít.
20. Soud při posuzování skutkové otázky, zda bylo řízení řádně zahájeno, vycházel z § 44 odst. 1 správního řádu. Ve správních řízeních lze pro formu podání žádosti využít všech způsobů uvedených v § 37 odst. 4 správního řádu, tj. písemně, ústně do protokolu anebo v elektronické podobě podepsané zaručeným elektronickým podpisem, případně dalšími způsoby, je-li potvrzeno, popřípadě doplněno, některým z uvedených způsobů ve lhůtě 5 dnů. Pro zahájení řízení o vydání zaměstnanecké karty, která je jednou z forem povolení k dlouhodobému pobytu, však platí několik výjimek. Podle § 169 odst. 15 cizineckého zákona, ve znění účinném do 14. 8. 2017, cizinec, který není uveden v právním předpise vydaném dle § 182 odst. 1 písm. e) téhož zákona (včetně občanů Vietnamské socialistické republiky), je povinen požádat o vydání povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu pouze na zastupitelském úřadu ve státě, jehož je státním příslušníkem, případně ve státě, jenž vydal cestovní doklad, jehož je cizinec držitelem, nebo ve státě, ve kterém má cizinec povolen dlouhodobý nebo trvalý pobyt. Nesplní-li cizinec tuto povinnost, řízení o žádosti není zahájeno a zastupitelský úřad věc usnesením odloží, přičemž usnesení pouze poznamená do spisu. Další omezení vyplývá z § 169 odst. 16 cizineckého zákona, ve znění účinném do 14. 8. 2017, podle něhož žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu je cizinec povinen podat osobně. Zastupitelský úřad však v odůvodněných případech nemusí na splnění této povinnosti trvat.
21. Soud dále konstatuje, že pokud by bylo správní řízení řádně zahájeno, nesl by žalovaný plnou odpovědnost za případnou nečinnost, byť by byla žádost podána u zastupitelského úřadu a žalovanému by nebyla předána (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2016, č. j. 1 Azs 281/2015-34).
22. Ve vztahu k nyní posuzovanému případu však soud na základě jednotlivých skutkových zjištění dospěl k závěru, že žalobce nedoložil, že by jakýmkoli způsobem dostal svou žádost ze dne 1. 11. 2016 o zaměstnaneckou kartu do dispozice velvyslanectví nebo že by ji velvyslanectví odmítlo přijmout.
23. Soud uvádí, že v dané věci žalovaný i Ministerstvo zahraničních věcí, které soudu zajistilo vyjádření dle § 4 odst. 1 zákona ř. 150/2017 Sb., o zahraniční službě, i za zastupitelský úřad, neposkytli soudu k věci prakticky žádné podklady s odůvodněním, že v případě žalobce žádné pobytové řízení nenevidují. Soud nemohl vycházet pouze ze skutečností

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

vyličených žalobcem, nýbrž musel závěr o skutkovém stavu učinit i na základě shromážděných podkladů. Soud si je vědom toho, že judikatura správních soudů se v důsledku kontinuální nesprávné a nezákonné praxe orgánů veřejné správy při využívání systému Visapoint rozvinula výrazně ve prospěch žadatelů o pobytová oprávnění. Tímto prizmatem soud hodnotil i důkazní břemeno žalobce, neboť by při případném nezákonném postupu velvyslanectví jako orgánu veřejné moci nebylo spravedlivé, aby celé důkazní břemeno nesl pouze žalobce jako výrazně slabší strana. Soud se proto zaměřil na vnitřní konzistentnost tvrzení žalobce a jejich soulad s jednotlivými podklady, aniž by po žalobci požadoval prokázání všech relevantních skutečností.

24. Soud je nucen konstatovat, že žalobce žádným způsobem nedoložil, že se dne 2. 11. 2016 osobně dostavil na velvyslanectví za účelem podání zaměstnanecké karty. Kromě toho, že pro toto tvrzení chybí jakékoli podklady, i samotná žaloba ze dne 18. 12. 2017 obsahuje ohledně tohoto termínu rozpory, neboť žalobce v textu žaloby i v návrhu výroku rozsudku zmiňuje dvakrát jako den, kdy se dostavil osobně na velvyslanectví, den 19. 9. 2016. Teprve v doplnění žaloby ze dne 2. 5. 2018 se žalobce vrací k původnímu datu 2. 11. 2016. Žaloba ze dne 18. 12. 2017 působí dojmem formulářového podání, což dokládají poznatky soudu z vlastní úřední činnosti (viz dále) i chybné odkazy v žalobě na jednotlivé podklady (např. žalobce odkazuje na usnesení Komise ze dne 6. 11. 2017, č. j. MV-112863-4/SO-2017, ačkoli se správně jedná o usnesení ze dne 6. 11. 2017, č. j. MV-112876-4/SO-2017). Tyto vady žalobce částečně napravil až doplněním žaloby ze dne 2. 5. 2018. Formulářová povaha žaloby sama o sobě snižuje míru detailu a specifičnost příběhu žalobce, což jsou důležitá hodnotící kritéria pro posouzení věrohodnosti skutkových tvrzení v případech, kdy se cizinec nachází v důkazní nouzi.
25. Lze shrnout, že žalobce vůbec nedoložil, že se pokusil o osobní podání své pobytové žádosti na velvyslanectví. V tomto směru žalobce nedoložil (kromě obecných odkazů na vyjádření Veřejné ochránkyně práv, judikaturu a fungování systému Visapoint) ani žádné konkrétní skutečnosti, na základě nichž by bylo možno v tomto individuálním případě dovodit, že mu nebylo umožněno podat žádost osobně a lidsky důstojným způsobem (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 7 Azs 227/2016-36, č. 3603/2017 Sb. NSS). Nelze proto usoudit, že o žalobcově žádosti bylo zahájeno řízení, tudíž že by žalovaný byl nečinný. Již zde by bylo možno v argumentaci ustát, přesto se soud pro úplnost vyjádří i dalším aspektům posuzovaného případu.
26. Ve vztahu k tvrzenému podání zásilky soud uvádí, že žalobce v žalobě tvrdí, že zásilku zaslal doporučeně velvyslanectví dne 2. 11. 2016, ačkoli z podacího lístku Viettel Post č. 397755501 je patrné, že jakási zásilka byla zástupcem žalobce podána až dne 4. 11. 2016. Žalobcovo tvrzení ohledně podání zásilky je tak nekonzistentní s doloženými podklady.
27. Soud dále zjistil, že dne 18. 12. 2017 podal zástupce žalobce k Městskému soudu v Praze následující žaloby:
 - V řízení vedeném pod sp. zn. 9A 213/2017 tvrdil pan N. T. A., že se dostavil k podání žádosti osobně na velvyslanectví dne 19. 9. 2016, byl odmítnut, následně se snažil neúspěšně podat stížnost, kterou nakonec zaslal velvyslanectví doporučeně dne 12. 11. 2016 spolu se svojí žádostí. Žaloba byla zamítnuta.
 - V řízení vedeném pod sp. zn. 10A 215/2017 tvrdil pan N. V. S., že se dostavil k podání žádosti osobně na velvyslanectví dne 19. 9. 2016, byl odmítnut, následně se

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

snažil neúspěšně podat stížnost, kterou nakonec zaslal velvyslanectví doporučeně dne 12. 11. 2016 spolu se svojí žádostí. Žalobě bylo vyhověno.

- V řízení vedeném pod sp. zn. 14A 97/2017 tvrdil pan L. T. C., že se dostavil k podání žádosti osobně na velvyslanectví dne 19. 9. 2016, byl odmítnut, následně se snažil neúspěšně podat stížnost, kterou nakonec zaslal velvyslanectví doporučeně dne 12. 11. 2016 spolu se svojí žádostí. Žaloba byla odmítnuta pro opožděnost.
- V řízení vedeném pod sp. zn. 3A 179/2017 tvrdil pan N. T. H. P., že se dostavil k podání žádosti osobně na velvyslanectví dne 19. 9. 2016, byl odmítnut, následně se snažil neúspěšně podat stížnost, kterou nakonec zaslal velvyslanectví doporučeně dne 12. 11. 2016 spolu se svojí žádostí. Žaloba byla odmítnuta pro neodstranění vad.
- V řízení vedeném pod sp. zn. 6A 242/2017 tvrdil pan D. V. P., že se dostavil k podání žádosti osobně na velvyslanectví dne 19. 9. 2016, byl odmítnut, následně se snažil neúspěšně podat stížnost, kterou nakonec zaslal velvyslanectví doporučeně dne 12. 11. 2016 spolu se svojí žádostí. Žaloba byla odmítnuta pro opožděnost.

28. Všechny uvedené žaloby jsou prakticky identické s žalobou v nyní posuzovaném.

29. Soud dále zjistil, že spisového materiálu i textu rozsudku ve věci sp. zn. 10A 215/2017 je patrné, že pan N. V. S. v daném soudním řízení doložil podací lístek Viettel Post č. 397755501, kterým se snažil prokázat, že zaslal svou žádost velvyslanectví poštou a že velvyslanectví tuto žádost odmítlo. Identický podací lístek však předložil žalobce i v nyní posuzované věci. Soud pro srovnání uvádí, že ve věci sp. zn. 10A 215/2017 pan N. V. S. v žalobě tvrdil, že zásilku podal dne 12. 11. 2016, a v této věci žalobce v žalobě tvrdí, že zásilku podal dne 2. 11. 2016. Jako další podklad je přiložena tatáž dodejka, která zachycuje přepravu jakési zásilky podané dne 4. 11. 2016 a doručené (vrácené) dne 9. 11. 2016. Doložené podklady tak neodpovídají žalobním tvrzením ani v případě sp. zn. 10A 215/2017 ani v nyní posuzované věci. Je možné, že veškeré žádosti a stížnosti zaslal zástupce žalobce v rámci jedné zásilky podané k poštovní přepravě dne 4. 11. 2016, také je však možné, že doručování proběhlo zcela jinak. Z žalobních tvrzení a doložených podkladů nelze učinit závěr o tom, zda a jak doručování žalobcovy žádosti probíhalo. Soud pouze konstatuje, že nekonzistentní tvrzení v této věci i případě sp. zn. 10A 215/2017 zakládají nevěrohodnost žalobcových tvrzení.

30. K těmto skutečnostem přistupuje i to, že ačkoli žalobce tvrdil, že se obrátil na Ministerstvo zahraničních věcí žádostí ze dne 10. 4. 2017 o přešetření způsobu vyřízení stížnosti velvyslanectvím, ministerstvo odmítlo, že by tuto žádost obdrželo. Soud z podacího lístku zjistil, že zásilka podacího čísla RR830358178CZ byla podána až dne 22. 5. 2017. Soud považuje za nevěrohodné, pokud žalobce tvrdí, že se brání proti nečinnosti žalovaného, ale údajnou stížnost ze dne 10. 4. 2017 na přezkum postupu velvyslanectví podal k poštovní přepravě až více než 1 měsíc po jejím vyhotovení. Nadto žalobce soudu nedoložil, že by tato žádost byla ministerstvu doručena. Uvedené zjištění tak jen dokresluje výše popsané pochybnosti soudu ohledně věrohodnosti žalobcových tvrzení.

31. Úplným závěrem a jen nad rámec věci soud uvádí, že zásilka, k níž měl být připojen vietnamský podací lístek ze dne 4. 11. 2016, měla být adresována zástupcem žalobce přímo vedoucí konzulárního oddělení. Správním orgánem příslušným k přijetí žádosti o vydání zaměstnanecké karty je ale toliko zastupitelský úřad, pokud cizinec nepobývá na území již na základě jiného pobytového titulu (§ 42g odst. 5 cizineckého zákona). Rovněž případnou

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

stížnost proti postupu velvyslanectví bylo nutné podat u tohoto zastupitelského úřadu, neboť se podává u správního orgánu, který řízení vede (§ 175 odst. 4 správního řádu). Vedoucí konzulárního oddělení velvyslanectví je nanejvýše úřední osobou zastupitelského úřadu, nikoli správním orgánem. Pokud by zástupce žalobce adresoval jakoukoli zásilku přímo vedoucí konzulárního oddělení, ačkoli všechny úřední písemnosti měl adresovat samotnému velvyslanectví, považuje soud za hodnověrné vysvětlení Ministerstva zahraničních věcí, že zásilky adresované velvyslanectví jsou vždy přebírány, ale že zásilky adresované konkrétním zaměstnancům velvyslanectví mohou být z protikorupčních důvodů odmítnuty. V exponovaném prostředí Vietnamské socialistické republiky, která se umístila v rámci Indexu vnímání korupce 2017 až na 107. místě z celkového počtu 180 států (dostupný

z: https://www.transparency.org/news/feature/corruption_perceptions_index_2017), považuje soud takové opatření za ospravedlnitelné. Není totiž žádný legitimní důvod, aby žadatelé o pobytová oprávnění obcházel jednání s velvyslanectvím jako příslušným správním orgánem tím, že by se obraceli na jeho konkrétní zaměstnance. Přitom takové opatření žádným způsobem neomezuje práva žadatelů o pobytová oprávnění, protože jim samo o sobě nijak nebrání v tom, aby se prostřednictvím poštovního doručovatele obrátili přímo na velvyslanectví.

32. Soud v kontextu výše uvedených zjištění neshledal žalobní tvrzení žalobce věrohodnými, a proto ani neshledal, že by žalobcem tvrzené postupy ústily v zahájení řízení, v němž by mohl být žalovaný nečinný.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

33. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 81 odst. 3 s. ř. s. zamítl.
34. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. října 2018

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.